

XXXII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 2Mk7 ,1-2.9-14)

Lugemine teisest Makkabeide raamatust:

Neil päevil sündis, et kuningas Antiookus võttis vangi seitse venda ühes nende emaga. Ta laskis neid peksta ja piitsutada ning sundis neid sealiha sööma, mis on Jumala seaduse vastu. Aga vanim vendade seast võttis sõna ja ütles kõikide eest: "Mida tahad sa meie käest küsida või mida teada saada? Meie küll sureme pigem, kui astume üle oma isade seadustest". Kui vanim oli hukatud, kostis temast järgmine vend viimase hingetõmbega: "Sina, äraneetu! Sa võid meilt võtta meie praeguse elu, kuid maailma kuningas äratav meid üles igavesse ellu, sest me surime tema seaduste pärast." Siis võeti teotada kolmandat venda. Kui nad nõudsid tema keelt, ajas ta selle välja oma suust ja sirutas kartmatult käed ning ütles mehiselt: "Taevast olen ma need saanud ja Jumala seaduse pärast ei ole mul neist kahju - temalt ma loodan need tagasi saada." Kuningas ise, ja need kes olid ühes temaga, imestasid väga noore mehe vaprust, kes ei pidanud kannatust miskiks. Kui ta suri, piinasid ja teotasid nad neljandat venda samamoodi. Ja kui temagi lõpp oli ligi, siis ta ütles: "Jumal on meile lootust andnud, et tema meid taas üles äratav. Sellepärast ootan ma meelega suremist inimese käe läbi. Aga sinu jaoks, kuningas, ei ole ülestõusmist." See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps17 ,1. 5-6. 8.15. R:15b)

R: Ülestõusmises saan ma Jumalat näha.

Kuula mind, Issand, mu õigluse pärast,
pane tähele, kui ma kaeban,
võta kuulda mu palvet
huultelt, millel ei ole pettust.
R:

Sinu seaduste teedel ma sean oma samme,
sinu jälgedes mu jalg ei väärata.
Ma hüüan sind, mu Jumal, sest sina võtad mind kuulda,
pööra oma kõrv minu poole ja kuula, kui ma kõnelen.
R:

Hoia mind nagu silmatera,
oma tiibade varju alla võta mind.
Siis saan ma näha sinu palet õigluses,
olen rahul, nähes sind, kui ma ärkan.
R:

(Teine lugemine 2Te2 ,16- 2Te3 ,5)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast tessalooniklastele:

Meie Issand Jeesus Kristus ise ja Jumal Isa, kes ta meid on armastanud ja andnud meile oma armu läbi osa igavesest lohutusest ja heast lootusest. Tema ise lohutagu teid ja kinnitagu teid igas heas sõnas ja teos. Vennad, palvetage meie

eest, et Issanda sõna leviks ja tõuseks kõikjal au sisse nii nagu teiegi juures, ja et me pääseksime kurjade ja nurjatute inimeste käest. Sest kõik ei võta usku vastu. Aga Issand jääb ustavaks. Tema kinnitab teid ja hoiab teid kõige kurja eest. Nii usaldame meiegi teid Issandas, et te nüüd ja edaspidi teete, mida meie käsime. Ja Issand suunaku teie südamed jumalikus armastuses kannatlikkusega Kristust ootama.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ilm 1,5-6)

Halleluuja. Jeesus Kristus on esmasündinu surnute hulgast.
Temale olgu au ja võim igavesest ajast igavesti. Halleluuja.

(Evangeelium Lk20 ,27-38)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal tulid Jeesuse juurde saduserid, kes eitavad surnute ülestõusmist, ja nad küsisid temalt: "Õpetaja, Mooses on meile nii ette kirjutanud, et kui kellelgi on vend, kes on naisemees, ja kui see vend sureb, ilma et tal oleks olnud lapsi, siis peab tema vend võtma oma surnud venna naise ja saatma oma vennale sugu. Oli kord seitse venda; esimene neist võttis naise, kuid suri lasteta. Siis võttis teine vend tema naise, ja kolmaski, ning nõndasamuti kõik seitse venda, kuid nad kõik surid ja ühestki neist ei jäänud lapsi järele. Viimaks suri ka naine. Kelle naiseks nende seast peab see naine nüüd ülestõusmises saama? Kas pole ta siis olnud naiseks kõigile seitsmele?"
Jeesus vastas neile: "Selle maailmaajastu lapsed võtavad naisi ja lähevad mehele, kuid kes on väärt arvatud jõudma teise maailma ning surnuist üles tõusma, need ei võta naisi ega mine mehele. Sest nad ei ole enam surelikud, vaid nad on inglite sarnased - Jumala ülestõusnud pojad. Aga seda, et surnud üles tõusevad, sellest räägib Mooses kibuvitsapõõsa loos, kui ta nimetab Issandat Aabrahami, Iisaki ja Jaakobi Jumalaks. Jumal ei ole ju surnute, vaid elavate Jumal, sest kõik elavad temale."
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ainult selles maailmas inimesed abielluvad, taevas olevat nad nagu inglid. Tegelikult saab seda juba siin maa peal järele aimata. Ettekujutus sellest, et juba praegu saab elada nagu inglid taevas, oli paljude vaimulike ordude tekkimise peamiseks ajendiks, ja see kinnitas inimeste head tahet Jumala Poja eeskujule järgneda, olla tema sarnane, elada nii, nagu tema õpetas ja oma eeskujuga ette näitas.

Kuid igatsus igavese järele paneb inimesed sageli Jeesuse sõnadest rohkem välja lugema kui ta tegelikult ütles. Jeesus rääkis elust pärast surma ilmselt teadlikult nii vähe kui võimalik, ja ta ka põhjendas seda oma vestluses käsutundja Nikodeemusega. "Te ei usu mind, kui ma räägin maistest asjadest, kuidas te usuksite siis, kui ma teile räägiksin taevastest asjadest?" (Jh 3,12).

Niisiis, me ei tohi unustada, et taevase ärateenimiseks peame keskenduma

sellele, kuidas me siin maa peal elame.
Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord sattus mulle kätte mingi vabakirikliku päritoluga ajakiri, mille sirvimisest jäi meelde ühe artikli alguslause: "Ateistid käisid kosmoses ja väitsid, et nad Jumalat ei näinud - kuid kas neil üldse oli kaasas mingi aparaat, millega oleksid nad võinud Jumalat tuvastada?" ...

Jah, armas kogudus, kui väide on rumal, siis samal tasemel vastamine kõlab sama rumalana. Aga manipulatiivseid ideoloogiaid ei ole kunagi huvitanud tõe väljaselgitamine, vaid oma võimu kinnitamine, oma mõjualuste inimeste lõashoidmine, iga hinna eest.

Midagi niisugust võime leida ka tänasest evangeeliumist. Saduserid, st Jeruusalemma templi preestrite ja templiteenrite partei, vastandasid end variseridele ehk sünagoogiülematele. Teatavasti oli juutidel ainult üks tempel, mis asus Jeruusalemmas, muudes asulates olid sünagoogid, kus ei ohverdatud, vaid loeti ja seletati pühakirja. Saduseride pöördumine Jeesuse poole, mis näiliselt küll otsib vastust abieluküsimusele, ei ole ilmselgelt siiras, vaid lihtsalt vahend, konstrueeritud probleem, millega nad üritavad Jeesust häbisse saata, et seeläbi omaenda autoriteeti rahva silmis tõsta.

Lugu õnnetust naisest, kes seitse korda käest kätte käis, annab tunnistust sellest, kui tobedalt saduserid elu pärast surma ette kujutasid - ja siis pole üldse ime, et nad seda ka ise uskuda ei suutnud. Kuid tegelikult ei tahtnudki nad midagi uut õppida, neil olid oma vastused juba olemas. Nende jaoks oli mõte elust pärast surma lihtsalt absurdne. Saduserid, Jeruusalemma templi vaimulikud, üritasid Moosese käsuõpetust omamoodi sõnasõnalt järgida, ning tõepoolest, Vana Testament ei käsitle elu pärast surma päris otsesõnu. Nii nad olidki loonud õpetuse, mis nende kaasaja tingimustes võis isegi mõttekas tunduda: usklikku inimest arvati ära tundvat pikast ja õnnelikust elust, tal pidi olema palju järeltulijaid, ning pärast surma ootas teda igavene rahu, kusjuures tema maised jäänused maetakse esivanemate hauda. Elu ise aga pidi edasi kestma järgmistes põlvkondades.

Paraku jätsid saduserid nii mõndagi kahe silma vahele - võimalik et meelega, sest välja jäeti kõik see, mis ei sobinud nende õpetusega. Nii ei omistanud nad mingit tähtsust sellele, mida rääkis Jumal Moosesele põlevast põõsast, kui ta end Iisaki ja Jaakobi - mitte surnute, vaid elavate - Jumalana tutvustas, ning samuti ei pööranud nad tähelepanu loole prohvetiameti ja martüüriumi mõttest, nagu seda kirjeldab Makkabeide raamat. Antud juhul aga tahtsid saduserid Jeesust lihtsalt välja naerda, sest ise nad olid ju veendunud - surm on lõpp, pärast surma ei ole enam midagi.

Armsad õed ja vennad, võibolla ei olegi see nii vale, et Vana Testament meile surma järel toimuvast peaaegu midagi ei räägi. Põhimõtteline ettekujutus, et hea eest tasutakse heaga ja kurja eest karistatakse, kehtib ju siingi maailmas. Sellepärast oleks saduseride kõrkusele kristliku kõrkusega vastata täpselt sama vale kui nendega nõustuda. Meilgi ei jää muud üle kui leppida Jeesuse vastusega, et abiellu astumine ja paljud muudki tegevused sobivad ainult maisesse elu. Kuidas saab olema taevas, milles täpselt seisneb tasu ja milles karistus, seda ei suuda me endale niikuinii ette kujutada.

Tähtis on see, et meie küsimused on ausalt seatud, ilma et need ainult ironiseeriksid vastuste võimatuse üle. Sest kui meil ei oleks püüdlust saada Jumalale kuidagi lähemale, olla talle võimalikult meelepärane; kui meil poleks lootust jõuda surres vähemalt ühe taseme võrra edasi "inimeseksolemise jumalikus arvutimängus", siis oleks meie elu ju täiesti mõttetu. Aamen.